

כקמחאית' את 138

שייכים מפוארים, חנוונים יהודים וסומאלים אכולי רעב חיים בצל התותח הבריטי בעיר שאין בה עתונים, פוליטיקה וחיי תרבות

מאת שליחנו המיוחד כנו רותנברג

לפני בית המלון המפואר, מלון קרנסט שב"סטימר פוינט" עומד ילד כבן 12 ושמו עבדו. ירדתי מהמונית שהביאתני משה התעופה והילד מת- קרב אלי. הוא מציע לי "דרטי פיקצ'רס" (תמונות גסות) וגושים. כך קיבלה עדן את פני.

ליד הכניסה לניון שוכבים כמה אנשים וישנים. אין דבר מענין אותם. רזים הם כאילו מעולם לא אכלו דבר, וכמעט ערומים. במשך ימי שהותי במלון זה, ואני עובר כמה פעמים ביום במקום, תמיד שכבו שם וישנו, ובערב כשהשמש מגיעה למקום זה, הם עוברים לעברו השני של הרחוב, שוכבים וממשיכים בשנתם.

פנים המלון בנוי על טהרת הסגנון הקולוניאלי הבריטי. הקירות ללא קשור, מאווררים ענקיים תלויים מהתקרה וכס' אות'גוחים לאין ספור. המשרתים, הודים יחפים לבושים לבן, עומדים בכל הפנות, ואין אתה צריך אלא לזקוף את האצבע וימיד יעמוד לצורך משרת.

הגברים שותים וויסקי וסודה והי נשים מיץ אשכוליות או מיץ אננס. אף על פי שהאולם מלא אנשים, כמעט ואינך שומע מלה. כאן מקום המפגש של אנשי המסחר והפקידות הבריטיים, מפעם לפעם נכנסת קבוצת הודים, וכל תנועותיהם ומבטיהם מעידים שהם אינם חשים עצמם בביתם כל עיקר.

60 שעות בשבוע...

שאלתי את אחד המשרתים על תנאי עבודתו, והוא סיפר לי כי הוא עובד ששים שעות בשבוע ומקבל תמורת זה חמשה רופים (בערך 400 פרוטה) חוץ מאוכל ומקום לינה. כשעליתי לקומת הגג כדי לראות את תנאי הדויר שלו, מצאתי שם כמה חדרים ריקים לגמרי.

השליטים האמתיים של עדן — שלושה שייכים תימוניים, הלוט צבאיות צבעוניות וחוגרים חרבות נוצות, מסמלים את החברה השי שהתחנה בבתי-הספר של השלטון הקולוניאלי ושומרת על המשטר הק

"כל חנווני הוא רמאי..."

מרכז הקניות הוא ביתנים גדולים, עשויים אבן ועץ, ובכל ביתן מוכרים אותם הדברים. שם אתה קונה סיגריות אנגליות ואופנים ונעלים ומספחת וכובע ו"עתיקות" הודיות וסיניות, הכל בחנות אחת. גם בית הקפה והמסעדה משמשים כחנות מכלת וחנות אריגים. יושבים שם גם מצחצח נעלים וחיט, בעלי הח' נזיות הם הודים או יהודים. לפי הנסיון שלי, היהודים הגונים ואצלם קשה לעמוד על המקח. כשאתה אומר להודי כי המחיר גבוה מדי, הוא על פי רוב יחייך ויפתח חמשה אחוזים. בחנות הסמוכה, השייכת ליהודי, אתה נדרש לשלם פי שנים או שלשה. כאן עומדים על המקח. אצל ההודי זה עלבון. אצל היהודי חלק בלתי נפרד של העסק. כך קרה שעבדו הודיע לי לפני כל חנות

(המשך בעמוד 6)